õieke: „Jumal on nii otsata helde meie kõikide wasta.“ Ja, seal wäljas oli teisiti, kui walju õpetaja waljus jutluses.

Aga õhtal, magama-minemise aeal, seal nägi õpetaja oma kaasat kurwal meelel waikses mõttes istuma.

„Mis Sinul wiga on?“ küsis õpetaja.

„Ja, mis minul wiga on?“ wastas kaasa. „Minul on wiga, et mina oma mõtteid koguda ei suuda. Mina ei saa selleşt õiete aru, mis Sina kõnelesid. Mina ei suuda mõtelda, et nii palju Jumalast lahutatud inimesi on, ja et need põlema peawad igaweşt. Igaweşt! oh kui kaua! — Mina olen ainult üks patune naeste-rahwas, aga siiski ei kannaks minu süda ka õelamat patuşt igaweşt põleda lasta. Kuida peaks seda siis armas Jumal wõima, Tema, kes nii otsata helde on, kes jo teab, kuida kurjus seespoolt ja wäljaspoolt tõuseb? Ei, seda ei suuda mina mõtelda, ehk Sina seda küll ütled!“

* * *

Sügise oli tulnud, lehed langesiwad puude pealt. Tõsine, wali õpetaja istus ühe surija sängi kõrwas. Üks waga usklik inimene pani omad silmad kinni. See waga usklik inimene oli walju õpetaja kaasa. „Leiab keegi rahu muldas ja armu Jumala ees, Siis leiad seda Sina!“ ütles õpetaja ja pani oma surnud kaasa käed risti rinna peale, ja tegi palwet tema üle.

Ja surnu sai hauda kantud. Kaks rasket pisarat jooksiwad üle tõsise mehe palgete. Kodu oli kõik nii waikne ja tühi, maja päike oli kustunud, oli Loojale läinud.

Öö oli jõudnud, wilu tuul lehwis üle õpetaja pea. Tema lõi silmad lahti ja tema meeleşt oli, nagu paistaks kuu tuppa, aga kuu ei paistnud. See oli üks wari, mis tema sängi ees seisis, tema nägi oma surnud kaasa waimu, kes sügawas kurwastuses tema peale waatas, nagu oleks temale midagi ilmutada tahtnud. Ja mees tõusis pooliti püsti ja sirutas omad käed surnud kaasa warju wasta: „Kas ka Sina ei leia igaweşt rahu? Kas ka Sina pead kannatama? Sina parem ja wagam hing!“

Surnud kaasa wari nikutas wastuseks peaga ja pani käe rinna peale.

„Kas wõin mina Sinule rahu saata?“

„Ja!“ kostis hääl.

„Aga kuida?“

„Anna minule üks juukse-karw, üks ainuke juukse-karw selle patuse peaşt, kelle tuli iialgi ei kustu, selle patuse peaşt, keda Jumal igaweseks piinaks põrgusse tõukab.“

„Ja, nii kergeşt pidid Sina lunastatud saama,